

Arrest

nr. 138 161 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DECONINCK loco advocaat A. MIGNEAUX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U werd op 25 november 1981 geboren in het dorp Ngashi in de Kargong township bij Rongpatsa in het district Ganze in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC), waar u ook opgroeide en verbleef tot uw 11e levensjaar. U bent boeddhist. U spreekt Tibetaans. U heeft notie van het Hindi en het Engels. Uw vader heet G.. Hij werkt als schoonmaker en chauffeur in uw geboorteregio. Uw moeder heet K. D.. Ze stierf rond 2003 aan TBC. U heeft vier broers, waarvan er drie in Tibet verblijven (T. T., N. D. & C. T.)

en een in India (K. N. – monnik & manager van een guesthouse in Dharamsala). U bent ongetrouwd. U heeft geen kinderen.

In 1991 verliet u Tibet. U poogde naar Nepal te reizen, maar werd in Dram door de politie tegengehouden. Hierbij werd u geslagen. U werd naar Lhasa gebracht, waar u werd vrijgelaten. Een tweede poging - waarbij u de volledige weg te voet aflegde - slaagde wel. U bereikte Nepal en reisde door naar het klooster van Drepung in Mundgod in de Indische deelstaat Karnataka. U trad er in als monnik. U vermoedt dat uw ouders u naar India stuurden, zodat u de Dalai Lama kon ontmoeten. U verbrak echter in 2000 uw eed als monnik en ging aan de slag in een guesthouse van een klooster in de stad Delhi. U verbleef er tot uw vertrek naar Europa in april 2013.

U besloot India te verlaten vanwege discriminatie en gebrek aan rechten. Tevens verklaarde u dat Tibetanen er over het algemeen meer dienden te betalen voor diensten en goederen dan Indiërs. Voorts gaf u aan dat u betrokken was bij pro-Tibetaanse betogingen. U vermoedt dat de Chinese overheid hiervan op de hoogte is.

U verklaarde dat u in 2008 gearresteerd en geslagen werd door de Indische politie bij een dergelijke betoging. U verklaarde dat u met de hulp van een smokkelaar via Dubai naar Italië gereisd bent, van waar u België bereikte op 4 april 2013. U vroeg op 11 april 2013 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: 9 foto's over uw leven in Tibet en India, een Chinees identiteitsdocument (registratie onderwijs), een 'Greenbook', een attest van het Reception Centre in Kathmandu, een attest van het Reception Centre in Dharamsala en een attest van het klooster van Drepung.

Bij terugkeer naar Tibet vreest u vervolging door de Chinese overheid. Bij terugkeer naar India vreest u verdere discriminatie en gebrek aan persoonlijke rechten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (een Chinees identiteitsdocument (registratie onderwijs) en uw 'Greenbook') kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: D. W., geboren op 25 november 1981 geboren in het dorp Ngashi in de Kargong township bij Rongpatsa in het district Ganze in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC).

Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 2, p. 4-5) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1991 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw arrestatie door de Chinese politie bij uw eerste vluchtpoging uit Tibet (CGVS, p. 8), uw jarenlange verblijf in een klooster in India (CGVS, p. 4) en uw deelname aan pro-tibetaanse demonstraties in India (CGVS, p. 8) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

In 1991 klopte u aan bij het klooster van Drepung in Mundgod in de Indische deelstaat Karnataka. U trad er in als monnik. U vermoedt dat uw ouders u naar India stuurden, zodat u de Dalai Lama kon ontmoeten. U verbrak echter in 2000 uw eed als monnik en ging aan de slag in een guesthouse van een klooster in de stad Delhi – waar u ook meermaals deelnam aan pro-Tibetaanse acties. U verbleef er tot uw vertrek naar Europa in april 2013 (CGVS, p. 1-4, p. 8).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 5).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verlaten heeft vanwege discriminatie en het gebrek aan rechten voor Tibetanen. Tevens verklaarde u dat Tibetanen er over het algemeen meer dienden te betalen voor diensten en goederen dan Indiërs. Voorts gaf u aan dat u betrokken was bij pro-Tibetaanse betogingen. U vermoedt dat de Chinese overheid hiervan op de hoogte is. U verklaarde dat u in 2008 gearresteerd en geslagen werd door de Indische politie bij een dergelijke betoging (CGVS, p. 7-8).

U haalde echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende uw verklaringen dat de Indische politie u in 2008 opgepakt en geslagen heeft ("Ik ben één dag opgepakt." - CGVS, p. 7), wenst het CGVS op te merken dat uit uw verklaringen blijkt dat dit beschouwd kan worden als een éénmalig incident waaruit niet blijkt dat u achteraf nog door dezelfde personen of instantie geviséerd werd (CGVS, p. 7).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 5-6).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 6). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u naast uw hierboven aangehaalde identiteitsdocumenten neerlegde (9 foto's over uw leven in Tibet en India, een attest van het Reception Centre in Kathmandu, een attest van het Reception Centre in Dharamsala en een attest van het klooster van Drepung) illustreren uw identiteit, nationaliteit en levensloop – waaraan niet getwijfeld wordt. Deze documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen dan ook niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofdorde als vluchteling wenst erkend te worden dan wel hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit de documenten die door verzoeker in de loop van zijn asielprocedure werden neergelegd blijkt dat hij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning, een *Registration Certificate* (RC), en een internationaal reisdocument, een *Identify Certificate* (IC). Verzoeker verklaarde dat hij met zijn eigen IC gereisd zou hebben doch dat hij dit document aan de smokkelaar zou hebben afgegeven na aankomst in Europa. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht vast: *"Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook*

eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.” Verzoeker weerlegt dit motief niet en beperkt zich tot het volharden in zijn oorspronkelijke verklaring dat hij niet langer in het bezit is van een IC zonder meer. Zelfs indien er toch nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring niet langer in het bezit te zijn van zijn IC dan nog blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgeleverd aan de smokkelaar bij aankomst in Europa merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft vanwege discriminatie en het gebrek aan rechten voor Tibetanen. Tevens verklaarde hij dat Tibetanen er over het algemeen meer dienden te betalen voor diensten en goederen dan Indiërs en gaf hij aan dat hij betrokken was bij pro-Tibetaanse betogingen en in 2008 gearresteerd en geslagen werd door de Indiase politie bij een dergelijke betoging. Terecht oordeelde de bestreden beslissing dienaangaande dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit mag blijken dat de bescherming die verzoeker in India geniet niet reëel zou zijn noch dat hij zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. De arrestatie van verzoeker in 2008 betreft immers een eenmalig incident waaruit niet blijkt dat verzoeker achteraf nog door dezelfde instantie of personen gevisieerd werd.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, en er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28).

Waar verzoeker stelt dat hij zich niet vrij kan verplaatsen in India blijkt uit de objectieve informatie voorts dat het verblijfsrecht van Tibetanen geenszins geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). Uit deze informatie kan derhalve worden besloten dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het hele Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district. In de mate er geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaring niet langer in het bezit te zijn van zijn RC blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Central Tibetan Administration (CTA) bijstand verleent aan alle Tibetanen die moeilijkheden ondervinden bij hun *‘RC renewal’*. In de gevallen waar ernstige problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op hoger niveau op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn. Dit blijkt evenmin uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor waar hij geenszins heeft aangetoond dat hij dermate gediscrimineerd werd in India of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat India op regelmatige basis het doelwit is van terroristische aanslagen waarbij talrijke steden gevisieerd worden door terroristische groepen en *“Om deze reden*

werd dan ook het algemene alarmniveau in **heel** India op **HOOG** ingesteld" kan worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins te onderbouwen met concrete elementen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER